

Rapport

Datum: 28 december 2007
Rapportnummer: 2007/331

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat de officier van justitie te Breda het regionale politiekorps Midden en West Brabant toestemming heeft gegeven om tijdens een actie ter zake de Opiumwet op 29 maart 2006 een aantal woningen te betreden op basis van één indicatie als bijvoorbeeld een warmtemeting.

Voorts klaagt verzoekster erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Midden en West Brabant op 29 maart 2006 haar woning hebben betreden ter zake de Opiumwet. Verzoekster klaagt er daarbij ook over dat die ambtenaren voor het betreden van haar woning de voordeur hebben geforceerd.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 29 maart 2006 deden ambtenaren van het regionale politiekorps Midden en West Brabant in het kader van een zogenaamde hennepactie een inval in onder meer verzoeksters woning wegens de verdenking van het hebben van een hennepkwekerij. Omdat verzoekster niet aanwezig was, forceerde de politie de voordeur waarna zij de woning betrad. Er werd geen hennepkwekerij aangetroffen. Verzoekster vond bij thuiskomst een papier voor haar raam, afkomstig van de politie, waarop vermeld stond dat de politie die dag een onderzoek in haar woning had ingesteld en dat daarom het slot van haar voordeur was geforceerd. De slotenmaker had een ander slot op haar voordeur gemonteerd, waarvan verzoekster de sleutel kon ophalen op het politiebureau.

2. Omdat er geen openheid van zaken werd gegeven over de reden van binnentreden in verzoeksters woning, diende verzoeksters vader bij brief van 10 april 2006 een klacht in bij de gemeente Tilburg over het feit dat de politie op 29 maart 2006 zijn dochters woning was binnengetreten en de wijze waarop dat had plaatsgevonden. De gemeente stuurde deze klacht door naar de politie. Verzoeksters vader verzocht dringend duidelijkheid te geven over de inval en de verdenking die daaraan ten grondslag lag.

Hier opvolgend heeft verzoeksters vader vele brieven aan de politie gestuurd waarin hij zijn ongenoegen uitte over het politieoptreden.

3. In zijn brief van 10 april 2007 aan verzoekster gaf de korpsbeheerder een oordeel over een veertiental klachten. Ten aanzien van haar klacht dat er onvoldoende reële gronden waren om tot de verdenking van een hennepkwekerij te komen, liet de korpsbeheerder verzoekster weten dat de actie had plaatsgevonden op basis van één indicatie, te weten een thermische opname (warmtemeting). Uit deze opname was de conclusie getrokken dat in verzoeksters woning een hennepkwekerij aanwezig zou zijn. Het binnentreden in woningen bij deze actie op basis van één indicatie, is vooraf besproken met de officier van

justitie, aldus de korpsbeheerder. Die heeft daarmee ingestemd, waarna is besloten verzoeksters woning bij de actie te betrekken. De korpsbeheerder was van oordeel dat de politie juridisch correct en daarmee niet onbehoorlijk heeft gehandeld.

De korpsbeheerder merkte voorts op dat bij de hennepactie van 29 maart 2006 meerdere woningen op basis van één indicatie zijn onderzocht, waarin na controle geen hennepkwekerij werd aangetroffen. Daarmee is volgens de korpsbeheerder duidelijk geworden dat één indicatie kennelijk onvoldoende is om op te treden en dat daarom - achteraf gezien - de beslissing om woningen op die basis in de actie te betrekken, onvoldoende zorgvuldig is geweest. Om die reden is de normering voor het betrekken van woningen in hennepacties aangepast, aldus de korpsbeheerder.

Ten aanzien van verzoeksters klacht dat de politie de voordeur van haar woning had geforceerd, stelde de korpsbeheerder dat de politie op grond van de Opiumwet de bevoegdheid heeft om, wanneer er sprake is van een redelijke verdenking, zich toegang te verschaffen tot plaatsen waar sprake is van een mogelijke overtreding van de Opiumwet. Wanneer zo'n plaats een woning betreft, mag de politie met een machtiging tot binnentreden een woning betreden tegen de wil van de bewoner(s), waaronder ook wordt begrepen bij afwezigheid van de bewoner(s). Om schade te beperken, wordt doorgaans een slotenmaker ingeschakeld, aldus de korpsbeheerder. In dit geval lukte het niet de voordeur van verzoeksters woning te ontsluiten na het verwijderen van het cylinderslot, waardoor de voordeur alsnog werd geforceerd. Dit gebeurde in overleg met de teamchef, die de opdracht gaf om de actie voort te zetten en de voordeur te forceren. De korpsbeheerder gaf aan van mening te zijn dat de politieambtenaren die zich de toegang tot verzoeksters woning hebben verschaft, in deze situatie niets kan worden verweten.

De korpsbeheerder sloot zijn brief af met zijn oprechte verontschuldigen voor het feit dat verzoeksters woning was betrokken bij de hennepactie, voor het aantasten van verzoeksters woonrecht en haar privacy en voor de wijze waarop de politie tekort is geschoten op het gebied van nazorg. Verder bood de korpsbeheerder zijn excuses aan voor de grove termijnoverschrijding met betrekking tot de klachtbehandeling.

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de officier van justitie te Breda toestemming heeft gegeven om tijdens een hennepactie een aantal woningen te betreden op basis van een positieve warmtescan en dat de politie haar woning op 29 maart in het kader van die hennepactie is betreden en daarbij haar voordeur heeft geforceerd.

2. De minister van Justitie heeft bij brief van 27 september 2007 gesteld dat de politie ingevolge artikel 9 Opiumwet een zelfstandige bevoegdheid heeft om tegen de wil van de bewoner(s) een woning te betreden, waaronder begrepen wordt de afwezigheid van de bewoner(s). In dit geval had de hulpofficier van justitie een machtiging tot binnentreden

afgegeven. Volgens de minister heeft de politie op grond van één indicatie, zijnde een warmtemeting, kunnen concluderen dat er sprake was van een verdenking in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering dat in een woning een hennepkwekerij aanwezig was. Voorafgaand aan de hennepveegactie op 29 maart 2006 heeft de politie deze werkwijze besproken met de officier van justitie, die hiermee heeft ingestemd. De reden hiervan was dat bij een eerdere soortgelijke actie een groot aantal hennepkwekerijen was opgerold op basis van alleen een warmtemeting. Bij de actie op 29 maart 2006 werd echter in een groot aantal woningen, waaronder verzoeksters woning, geen hennepkwekerij aangetroffen, aldus de minister. Gelet op dit resultaat hebben de politie en het openbaar ministerie besloten dat een verdenking gebaseerd op één indicatie, in de toekomst onvoldoende is om tot het binnentreden in een woning over te gaan. De minister heeft gesteld dat het beleid hierop is aangepast en dat een verdenking van een hennepkwekerij in een woning gebaseerd moet zijn op ten minste twee indicaties.

De minister heeft geoordeeld dat de officier van justitie mocht instemmen met de door de politie voorgestelde werkwijze ten aanzien van de veegactie op 29 maart 2006, omdat een eerdere soortgelijke actie op basis van alleen een warmtemeting een positief resultaat had opgeleverd. De constatering dat de actie van 29 maart 2006 minder succesvol is verlopen, doet daar volgens de minister niet aan af en leidt naar het oordeel van de minister niet tot de conclusie dat de destijds gemaakte afweging als onbehoorlijk moet worden aangemerkt. De minister acht de klacht ongegrond.

3.1. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman bij brief van 9 juli 2007 verwezen naar zijn brief van 10 april 2007 aan verzoekster en zag geen aanleiding om aanvullend te reageren op verzoeksters klacht.

3.2. Het heeft de Nationale ombudsman erg veel tijd gekost om te achterhalen wat de precieze feiten en omstandigheden waren die hebben geleid tot het onderzoek in verzoeksters woning. Hoewel de verschillende politieambtenaren bereid waren om informatie te verstrekken, kon nagenoeg niemand vertellen wat de aanleiding was tot het uitvoeren van een warmtemeting; wanneer deze warmtemeting was uitgevoerd en of er meer indicatoren waren die hadden geleid tot het onderzoek in verzoeksters woning. De politie had in het bedrijfsprocessensysteem slechts het verslag tot binnentreden opgenomen, evenals een zeer beknopte mutatie dat verzoeksters woning was betreden en dat er geen hennepkwekerij was aangetroffen. In het verslag tot binnentreden stond bovendien een ander adres vermeld dan dat van verzoekster (X-laan in plaats van X-plein), waaruit verzoekster opmaakte dat de politie wellicht de verkeerde woning was binnengetreden.

3.3. Betrokken politieambtenaar G. heeft op 9 november 2007 tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman onder meer het volgende verklaard. G. was als projectleider bij de hennepveegactie van 29 maart 2006 betrokken. In 2005 werkte de politie in een projectteam met een aantal partners aan de wijk waarin verzoekster woont;

een wijk waarin volgens de politie veel criminaliteit plaatsvindt. Er vonden allerlei controles plaats door onder meer het UWV, de Belastingdienst en de Sociale Dienst. In oktober 2005 werd er een eerdere hennepveegactie gehouden. De KLPD had thermische vluchten uitgevoerd om warmtemetingen te verrichten. Verder waren er toen metingen van Essent en MMA-meldingen, aldus G. In oktober 2005 heeft de politie volgens G. zo'n 62 woningen onderzocht waarvan in ongeveer 45 woningen hennep werd aangetroffen. In navolging van dat resultaat is nagegaan wat de meest betrouwbare bron was geweest, hetgeen de warmtemeting bleek te zijn. Nadat er signalen uit de wijk waren gekomen dat er opnieuw hennep werd verbouwd, is eind februari 2006 besloten wederom een aantal vluchten uit te voeren. Op 24 februari 2006 is de eerste vlucht uitgevoerd en op 12 maart 2006 de tweede vlucht (de eerste ten aanzien van het ene deel van de wijk en de tweede ten aanzien van het andere deel van de wijk). G. heeft de beelden van de warmtemeting met de piloot van de KLPD bekeken en zij wees een hoop locaties aan als verdacht. In Tilburg heeft G. de beelden laten zien aan collega's, die dezelfde interpretatie gaven aan de beelden als de piloot. Voor G. was het de eerste keer dat hij dergelijke beelden te zien kreeg.

Met de wetenschap dat een hoop locaties als verdacht waren aangemerkt, is G. vervolgens naar de officier van justitie gegaan om te bespreken wat ze met de beelden zouden doen. De officier heeft aangegeven dat gelet op de kennis die er over de betreffende wijk was en het feit dat de vorige actie zo succesvol was, hij het aandurfde om op basis van alleen de warmtemetingen tot onderzoek over te gaan.

G. heeft verder verklaard dat de actie op 29 maart 2006 een stuk minder succesvol was dan de actie in oktober 2005 en dat om die reden de actie is geëvalueerd. De politie heeft de warmtebeelden laten interpreteren door een andere piloot van de KLPD, die aangaf dat hij op basis van deze beelden niet naar binnen was gegaan, aldus G. Het was op het moment van de vluchten erg koud buiten en wanneer een pand slecht geïsoleerd is en er staat een combiketel met een boiler op zolder, dan kan dit een positief warmtebeeld geven.

G. heeft aangegeven dat het hem terecht leek dat verzoekster ontdaan was. Volgens G. heeft de politie geleerd van de manier waarop de actie die dag is uitgevoerd. Destijds trok de politie in colonnes door de wijk met politie te paard en vanwege de opzichtigheid hiervan, worden hennepcontroles nu door twee politieambtenaren en een medewerker van Essent uitgevoerd.

Volgens G. staat er zo weinig over de actie in BPS geregistreerd omdat de hele actie is voorbereid op een stand-alone computer, om het lekken van informatie tegen te gaan. De machtigingen tot binnentreden zijn in een Word-document opgemaakt. G. had er zo zijn twijfels over of deze machtigingen er nog zijn, maar zou dit nagaan.

Verder heeft G. aangegeven dat de wijze van registreren achteraf erg onhandig is. G. heeft gesteld er zeker van te zijn dat de machtiging tot binnentreden wel voor verzoeksters woning is afgegeven en dat er niet op een onjuist adres is binnentreden. Dit blijkt

volgens G. ook uit de processen-verbaal waarin de resultaten van de warmtemeting staan.

3.4. Uit later door politieambtenaar G. toegestuurde processen-verbaal van 23 maart 2006 en 29 maart 2006 blijkt dat er op 24 februari 2006 een thermische vlucht is uitgevoerd. Na interpretatie van de beelden door G. en zijn collega's R. en J. is verzoeksters woning als verdacht aangemerkt.

4. In reactie op de verklaring van betrokken ambtenaar G. heeft verzoekster gesteld dat haar wijk geen verhoogde aandacht geniet, maar dat de aanpalende wijk een aandachtswijk is. Volgens verzoekster woont zij op een uitermate net en rustig plein waar nooit iets voorvalt.

Voorts heeft verzoekster gesteld dat de machtiging tot binnentreden ontbreekt en zij vraagt zich af waarom deze machtiging haar niet na de inval alsnog - en ondanks vele verzoeken daartoe - is overhandigd.

Verder heeft verzoekster aangegeven ernstig te twijfelen aan de deskundigheid van de personen die de warmtebeelden hebben geïnterpreteerd. Volgens haar gaat het argument van een slecht geïsoleerde woning in haar geval niet op, aangezien haar woning juist optimaal geïsoleerd is.

Beoordeling

5. Het huisrecht houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niet binnentreden in een woning tegen de wil van de bewoner.

Dit brengt mee dat de politie slechts kan overgaan tot het binnentreden in het kader van een hennepactie en de officier van justitie hiermee kan instemmen indien er redelijkerwijs sprake is van een verdenking.

6.1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is in beginsel een schriftelijke machtiging vereist (zie artikel 2 van de Algemene wet op het binnentreden (Awbi), zie Achtergrond, onder 1.). Artikel 4 van de Awbi bepaalt dat de machtiging tot binnentreden uitsluitend kan worden gegeven aan degene die bij of krachtens de wet bevoegd is verklaard zonder toestemming van de bewoner in een woning binnen te treden (zie Achtergrond, onder 2.). Het onderzoek in de woning was in dit geval gebaseerd op artikel 9, eerste lid van de Opiumwet (zie Achtergrond, onder 3.). Anders dan de minister van Justitie in zijn reactie stelt, biedt artikel 9, eerste lid onder b, van de Opiumwet geen zelfstandige grondslag voor de bevoegdheid tot binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. Daarvoor is een machtiging op grond van de Awbi vereist. In artikel 9, eerste lid, onder b van de Opiumwet is bepaald dat opsporingsambtenaren, voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van hun taak nodig is, toegang hebben tot de plaatsen waarvan redelijkerwijs vermoed kan worden dat daar

een overtreding van de Opiumwet wordt gepleegd. Met redelijkerwijs vermoeden wordt naar analogie van artikel 27 Sv (zie Achtergrond, onder 4.) bedoeld een vermoeden, dat steunt op feiten of omstandigheden die naar objectieve maatstaven redelijk zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.

Nu er een verslag tot binnentreden was opgemaakt (weliswaar op X-laan in plaats van X-plein) én er een proces-verbaal was (wél met betrekking tot het juiste adres van verzoekster) waaruit bleek dat verzoeksters woning na een thermische vlucht als verdacht was aangemerkt, gaat de Nationale ombudsman er vanuit dat er een machtiging tot binnentreden was afgegeven voor verzoeksters woning. De Nationale ombudsman betreurt het echter zeer dat de politie deze machtiging tot binnentreden niet heeft kunnen overleggen.

6.2. De informatie die heeft geleid tot de grootscheepse hennepactie op 29 maart 2006 bestond uit twee positieve warmtescans van 24 februari en 12 maart 2006. Naast het feit dat er een machtiging tot binnentreden was afgegeven, heeft de officier van justitie ingestemd met de door de politie voorstelde werkwijze. De minister van Justitie heeft gesteld dat de officier van justitie mocht instemmen met de door de politie voorgestelde werkwijze, omdat een eerdere soortgelijke actie op basis van alleen een warmtemeting een positief resultaat had opgeleverd. De Nationale ombudsman is het met deze stelling niet eens; het feit dat een eerdere actie succesvol was, kan geen legitimatie voor een dergelijke werkwijze zijn. Bovendien heeft betrokken politieambtenaar G. verklaard dat er bij de vorige actie ook MMA-meldingen (meld misdaad anoniem) en metingen van Essent waren. Er moet sprake zijn van een redelijk vermoeden van schuld in de zin van artikel 27 Sv en daarvan is naar het oordeel van de Nationale ombudsman geen sprake bij alleen een positieve warmtemeting.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie een aantal onderzoeks-handelingen heeft laten liggen, die van belang zijn voor het beantwoorden van de vraag of er sprake is van een redelijk vermoeden van schuld. Zo is het stroomverbruik van de woningen niet opgevraagd en is er geen onderzoek uitgevoerd naar geluid als gevolg van mechanische ventilatie. Ook is er geen onderzoek gedaan naar de panden en de bewoners en zijn er geen geurwaarnemingen van politieambtenaren. De Nationale ombudsman oordeelt dat het in de rede had gelegen dat de politie uitvoeriger onderzoek had uitgevoerd alvorens de officier van justitie om instemming te vragen.

De Nationale ombudsman acht de genoemde indicator niet voldoende om een redelijk vermoeden van schuld in de zin van artikel 27 Sv dan wel artikel 9 Opiumwet aan te nemen. Dat de politie de officier van justitie om instemming heeft verzocht zonder nader onderzoek uit te voeren én de officier van justitie heeft ingestemd met het betreden van een aantal woningen op basis van één warmtemeting, is dan ook in strijd met het

huisrecht.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit vereiste houdt onder meer in dat de politie slechts een deur mag forceren indien het beoogde doel alleen daardoor kan worden bereikt en indien het belang van het doel het forceren van de deur rechtvaardigt.

Nu de Nationale ombudsman van oordeel is dat de politie verzoeksters woning niet had mogen betreden, mocht de politie de voordeur evenmin forceren. Door het forceren van de voordeur heeft de politie het evenredigheidsvereiste geschonden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

De Nationale ombudsman merkt voorts op dat de registratie ten aanzien van het onderzoek in verzoeksters woning ernstig tekort is geschoten. Het kan niet zo zijn dat bepaalde informatie slechts bij enkele personen bekend is en dat deze informatie vanwege afwezigheid van deze personen niet te raadplegen is. De Nationale ombudsman acht het niet meer dan logisch dat verzoekster precies heeft willen weten waarom haar woning aan de hennepactie was onderworpen en is van mening dat zij na het betreffende politieoptreden uitgebreid had moeten worden geïnformeerd over de redenen van het onderzoek in haar woning. De enkele vermelding dat er sprake was van een positieve warmtemeting, acht de Nationale ombudsman niet voldoende.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Openbaar Ministerie te Breda, is gegrond, wegens schending van het huisrecht.

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Midden en West Brabant is gegrond, wegens schending van het huisrecht en het evenredigheidsvereiste.

Onderzoek

Op 1 december 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw V. te Tilburg, met een klacht over een gedraging van het Openbaar Ministerie te Breda en het regionale politiekorps Midden en West Brabant. Omdat verzoeksters klacht nog niet door de politie was behandeld, heeft de Nationale ombudsman de politie verzocht de klacht alsnog te behandelen. Nadat de korpsbeheerder verzoeksters klacht had behandeld, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie en de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West

Brabant (de burgemeester van Tilburg), op 14 juni 2007 een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie en de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd betrokken politieambtenaar G. een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De betrokken ambtenaar, de korpsbeheerder en de minister van Justitie deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoekster gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzen en aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 30 november 2006, met bijlagen.

Standpunt van de korpsbeheerder van 9 juli 2007, met bijlagen.

Standpunt van de minister van Justitie van 27 september 2007.

Reactie van verzoekster van 21 oktober 2007.

Verklaring van betrokken politieambtenaar G. van 9 november 2007.

Door politieambtenaar G. toegestuurde stukken, waaronder twee processen-verbaal van 23 maart 2006 en 29 maart 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Artikel 2 Algemene wet op het binnentreden

"1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond.

2. Onze Minister van Justitie stelt het model van deze machtiging vast.

3. Een schriftelijke machtiging als bedoeld in het eerste lid is niet vereist, indien ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnentreden."

2. Artikel 4 Algemene wet op het binnentreden

"De machtiging kan uitsluitend worden gegeven aan degene die bij of krachtens de wet bevoegd is verklaard zonder toestemming van de bewoners in een woning binnen te treden."

3. Artikel 9 Opiumwet

"1. De opsporingsambtenaren hebben, voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van hun taak nodig is, toegang:

a. tot de vervoermiddelen, met inbegrip van woongedeelten, waarvan hun bekend is, of waarvan redelijkerwijze door hen kan worden vermoed, dat daarmede ingevoerd of vervoerd worden of dat daarin, daarop of daaraan bewaard worden of aanwezig zijn middelen als bedoeld in lijst I of II;

b. tot de plaatsen, waar een overtreding van deze wet gepleegd wordt of waar redelijkerwijze vermoed kan worden, dat zodanige overtreding gepleegd wordt.

2. Zij zijn bevoegd een persoon, verdacht van een bij deze wet als misdrijf strafbaar gesteld feit, bij het bestaan van ernstige bezwaren tegen deze, aan de kleding te onderzoeken.

3. Zij zijn te allen tijde bevoegd tot inbeslagneming van daarvoor vatbare voorwerpen. Zij kunnen daartoe hun uitlevering vorderen.

4. De officier van justitie of de hulpofficier van justitie voor wie de verdachte wordt geleid of die zelf de verdachte heeft aangehouden is bevoegd een persoon die zojuist binnen het grondgebied van Nederland is binnengekomen of die op het punt staat dit grondgebied te verlaten, en die is aangehouden terzake van een bij deze wet als misdrijf strafbaar gesteld feit, een vordering te geven tot medewerking aan een urineonderzoek, gericht op het aantonen van de aanwezigheid in het lichaam van middelen als bedoeld in lijst I of II."

4. Artikel 27 Wetboek van Strafvordering

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit.

2. Daarna wordt als verdachte aangemerkt degene tegen wien de vervolging is gericht.

3. De aan de verdachte toekomende rechten komen tevens toe aan de veroordeelde tegen wie een strafrechtelijk financieel onderzoek is ingesteld of te wiens aanzien op een vordering van het openbaar ministerie als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht niet onherroepelijk is beslist."